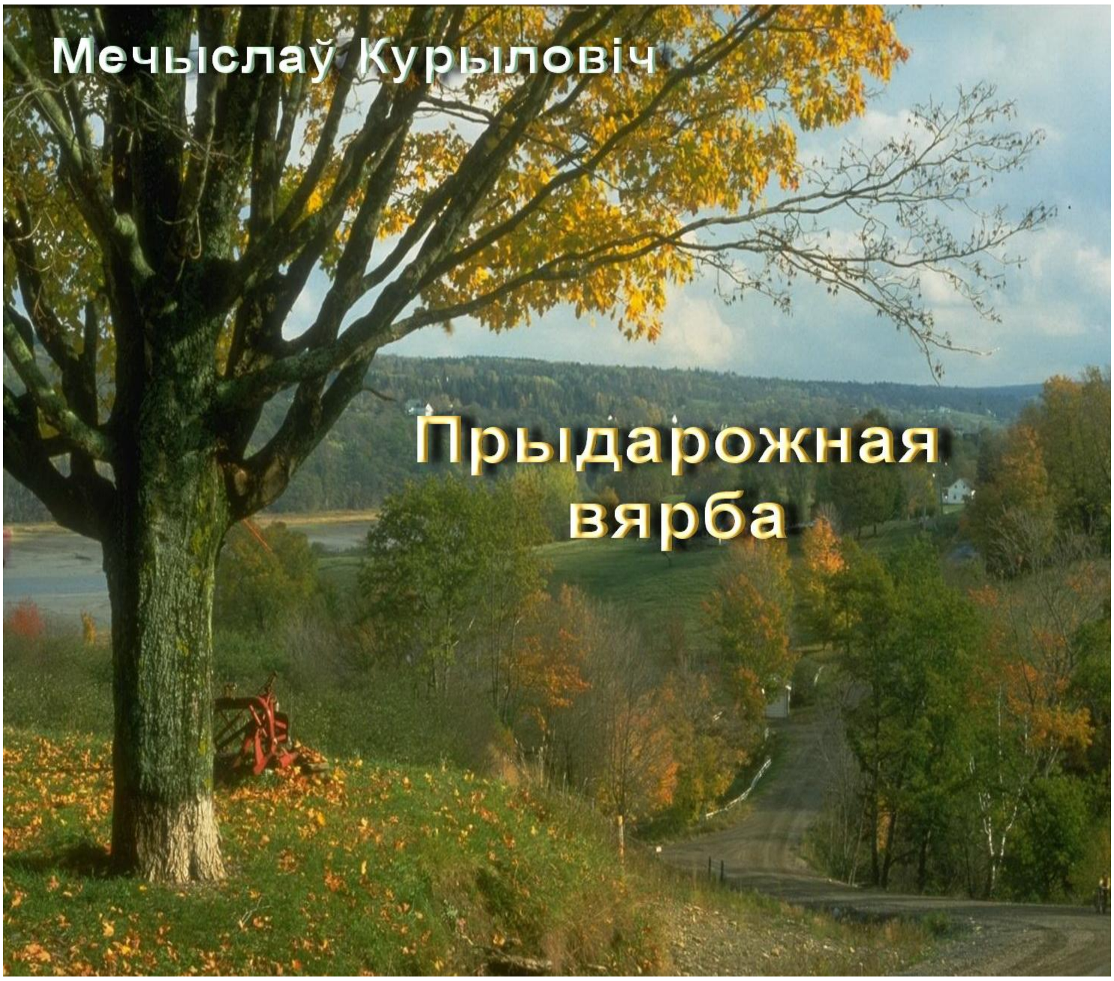
Мечыслаў Курыловіч
Прыдарожная
вярба

Мечыслаў Курыловіч

Прыдарожная вярба

Вершы

Гродна
"Гродзенская друкарня"
2008

УДК 821.161.3.1
ББК 84 (4Беи)-5
К 93

Курыловіч М.П.
К93 Прыдарожная вярба: вершы / Мечыслаў Курыловіч.
Гродна: Гродзенская друкарня, 2008. – 106 с.

ISBN 978-985-6835-33-2

УДК 821.161.3.1
ББК 84 (4Беи)-5
К 93

ISBN 978-985-6835-33-2

Курыловіч М.П.,2008
Афармленне. ГОУПП
" Гродзенская друкарня"

Прыдарожная вярба

Ломіць рукі свавольнік-вецер,
Абдзірае бакі мароз,
І скрыпучую долю ўвечар
Працінае амаль да слёз.

Не вясеннія перазвоны
І не мройныя сны ў траве –
Сівагрывую шапку кроны
Ураганная хваля рве.

Шлях да вечнасці цераз путы
І не скінуць хамут з гарба,
З нараджэння, як крыж пакуты,
На вятрышчы нясе вярба.

Няўдобіцы

Маўчаць залатыя няўдобіцы,
Затузаны мудрай хлуснёй...
Нявестаю ім не аздобіцца,
Не быць гаварлівай вясной.

Быльнёг скаваў поле здзічэлае,
Асот ахрысціў небакрай...
Тут душы, губляючы цела,
У злыдня выпрошваюць рай.

Тут вочы пазычыць не сорамна,
Тут кпін і няшчырасці стык,
Калі ў справаздачах пра ворыва
Не месціцца ў роце язык.

Маўчаць залатыя няўдобіцы,
І ў сне, патураючы сну,
Нявестай спяшаюць аздобіцца,
Сустрэць у аздобе вясну.

На высечцы

Кругом бы кучы буралому
І чорны колер былых фарбаў –
Пад гул раскацістага грому
Няйначай дзейнічаў тут варвар.

Будзіць не будзем памяць продкаў
Каб нам кіўнулі ў знак падзякі
За лёс лясны, што стаў кароткім
З навейшай меркаю адзнакі.

На учарнела-свежым полі
Бялеюць душы сосен пнямі
І не узняцца ім ніколі
Бацькоўскай шапкаю над намі.

Калгасная восень

Восень доўжыць цемень ночы
Ў тайнай змове з днём нібыта,
Дзе за кадрам – кадры крочаць
Да калгаснага карыта.

І не кадрам ноч рыхтуе
Падарункі ў час гарачы...
Гною скарбаў не шкадуе,
Як дажджом па полі скача.

І да “жытняй” дзень ахвочы,
Да гарэлкі з хлебным потам –
З дошкі гонару у вочы
І сабе маргнуць пад плотам.

Адраджэнец вёскі

Не араў ніколі –
Выкарчоўваў, зносіў
Барацьбіт у ролі
Знітавання зносін

Паміж селянінам
І рабочым класам,
Каб сям’ёй адзінай
Хлеб жавалі з маслам.

І казаў: “За волю,
За народа шчасце
Злыдня бы адолеў,
Разарваў на часці!”

А вёсцы – нічога,
Ані-ні, ні трошкі –
Пра наказ ад Бога,
Каб сушыла дошкі.

“Добраахвотныя” ахвяраванні

Параелі вантробы,
І не кінеш зірк коса, –
Аднадзённы заробак
Дзяруць з кожнага носа.

Збор ідзе па загаду,
Як было ўжо калісьці,
Калі ўсе клялі ўладу
Без асобай карысці.

Для Радзімы не шкода
І душу на алтар...
І лухту пляце згода...
І збянтэжаны твар.

І усё дабрачынна,
І усё чэсць па чэсці...
Не шкадуйце Айчыне
Хлеб зароблены есці.

Апазіцыйныя матывы

Мінуў пісьменніцкі з’езд.
У наступ ідуць амазонкі.
А Сыс прапівае “Пан Лес” –
увесь да апошняй сасонкі!
Данута Бічэль

Мітрэнжыць слых вуха і рэжа
Дасціпнась грамадскай суполкі,
Што выйсце шукае з мярэжы
Шматколернай песняй вясёлкі.

Глушэц стрэл гарматны не чуе,
І кліч падсвядомасці – Боскі...
Дарогу, дарогу вярстуе
Туман у прапітыя вёскі.

Бунтарства на пласе скуголіць
На вырак улады келейны...
І спрэчкі “Тутэйшых”* пра волю
Сплылі у здабытак музейны.

* Літаратурнае аб’яднанне
“Тутэйшыя” пры СП БССР.

Не дражніце ўладу

Ўлада для народа!
Выдумалі ж нешта:
Ілюзорнасць згоды
І па карку – рэшта.

Не дражніце ўладу,
Мае статус – вечнасць,
Не шукайце ў вадах
Яе недарэчнасць.

Маладзёжны мітынг

Хлопцы і дзяўчаты!..
Сполахі тусоўкі!..
Лялькавод крылаты!..
Здобныя лістоўкі!..

І ляціць да мэты
Іх цягнік-бязмежжа,
І важак з імпэтам
Без шпаргалкі рэжа;

І шуміць бурліва
Пена маладая,
Лялькаводу грывай
Сцежкі падмятае.

Стольны лектар

Шалеюць бясхмарныя прымхі,
І кліча людзей шлях патолі
З выявай бясплатнай скарынкі
Галоўнай у пафасной ролі.

І кліча званок стометроўкі
На ўзвышша імпэт пераможцы –
З кармушачнай клеткі салоўкі
Іграюць на шахматной дошцы...

Ў цэйтноце вятрыска дурманіць...
І хмеліць багульнік балотны...
І сэрцы двурушнасцю раніць
Змагар за «свабоду» залётны.

Ліцэнзіі

Узяў ліцэнзіі: на сон,
На збор грыбоў, паветра,
На маладосць да скону дзён,
На секс у стылі рэтра;

На вольнасць думкі і ваду,
Каб піць з жывой крыніцы,
І на той свет, куды пайду,
Каб стаць вярбою ніцай;

На ілюзорны ў вечнасць шлях,
На праўду і свабоду,
І каб не строіў на касцях
Урад з народам згоду.

За мяжой

Усё тут чужое, не грэе душу:
І споведзь з падвохам, і хітрая літасць,
І, нават, калі мне гавораць: "Прашу", –
Я добрае слова з ліхім магу зблытаць.

Тут, нават, бярозкі ў самотнай тузе
Блукаюць не ў модных панчошках,
І ранак грыбны не з туману ідзе
Па заячых вузкіх дарожках....

Падтанцоўшчык

І не трэба інтэлекту –
На яго табу і стоп.
Ён сваю уносіць лепту,
Як чаляднік і халоп.

І не трэба значных ведаў,
Каб здавацца вельмі пільным –
Падтанцоўшчык – жарсць і крэда,
І звініць званком мабільным.

Падтанцоўка, падтанцоўка
З дзён мінуўшчыны па сёння –
І кар'ерная пляцоўка,
І жуды сівой бяздонне.

Прэстыжна

Прэстыжна – прабіцца ў людзі
І скінуць сядзельца з гарба,
І верыць, што болей не будзе
Твой мур цытадэллю для лба.

Прэстыжна – крутая машына,
Падвешаны добра язык,
Катэдж для дачушкі і сына,
Пры шкурнай гамонцы шашлык…

Прэстыжна – сядзець на пасадзе,
Чыхвосціць і ў грыву, і ў хвост,
Чыхвосціць людзей за бязладдзе,
Чыхвосціць людзей за іх кошт.

Акно

Нібы ў маленстве, разгадаць бяруся
Мазаіку зімовага акна.
Яўгенія Янішчыц

Аслепла ад восеньскай сцюжы
Па мерках не Боскай прыметы...
І зайчык не зіркае ў лужах
З імкненнем дабрацца да мэты.

І сонца праз хмарныя дзіркі,
Не скаліць для люднасці зубы,
І сцюжа – пад колер заціркі
Матыў напявае свой любы.

І ў твар не заглядваюць плёткі
З пякучай, гарачай крыніцы,
І душу не грэе салодка
Разгадка чужой таямніцы.

Асаблівасці светаўспрымання

Рунее жыта
Вясеннім ранкам,
Цягнецца ў неба,
Дзе жаўрукі,

Першага снегу
Чакаюць санкі,
А мы чакаем
Моцнай рукі.

Жыта пажоўкла
І стала спелым,
А люд застаўся
Заўжды пакорным —

Не называе
Белае белым
І, ні дай Божа, —
Чорнае чорным.

Памяркоўныя

Не ад панскай крыві,
Не з высокім палётам –
З Богам згоды жылі
І «нятленным аплотам».

Самадумства не зналі
І не ўмелі браць рэнту,
Самаходзь не знікалі
Назаўжды і дашчэнту.

Памяркоўнасці плынь:
І памысна, і пекна,
І не верыцца ў стынь,
І гарачае пекла...

Не вялікая згуба –
Без дзяржавы і мовы...
А ці будзе бяззубы
Хоць калісьці здаровы?

Заложнікі мужнасці

За Айчыну гатоў аддаць
і жыццё – толькі не сваё.
Тутэйшае.

Люцыпар даў дзеткам пасаду
У службах дзяржаўнай бяспекі,
Каб мужна хвалілі уладу
І люд пасылалі на здзекі.

І гінуў народ ў Ленінградзе,
Пад’еўшы блакаднага хлеба,
І д’ябал крычаў на пасадзе:
“Ахвяру, ахвяру нам трэба”.

І гінуў заложнік у Мінску
За Кубэ, гаўляйтэра-гада...
І гонар, і гонар учынку...–
Святым называе улада

З успамінаў бацькі –
палітвязня, 1948 – 1953г г.

1. На радасць вар’ятням

Жыву у Краіне на радасць вар’ятням
Дзе ідал выпісвае лекі,
Падлізам і подлым заўсёды бясплатна
За тое, што клёк адпраўляюць на здзекі.

На хвалі палыннай зубастага смутку
Тупая сілішча і вэрхал,
А хто не умее скакаць пад іх дудку
Прыдушаць дэкрэтамі зверху.

Віхурыць атрутай асіплая згода
Манкуртаў з крыніцай маньяцтва,
Што рвуцца шалёна да геннага кода,
Каб люд і ў пятлі мог смяяцца.

2. **На зоне:**
Варкуцінскі ГУЛАГ

Мароз і голад – пабрацімы,
Не чуюць гора і бяды...
І крыж памерлым ад Радзімы
Тут не шукае іх сляды.

Тут край зямлі не выпадковы,
І люд – з сядзельцам на гарбе...
І вельмі верацъ злыдню слова,
Што нізашто іх тут заб’е.

Тут кожны дзень клянуць пачвару –
Ачалавечанага монстра,
Які на мушку ўзяў ахвяру,
Што ў спіску лічыцца, як контра.

3. Ах, як шкода людзей

Ах, як шкода людзей,
Што жывуць у вар’ятні
Без высілкаў і дзей,
Дзе рубеж іх астатні,

Дзе быльнёгу раздолле,
Дзе шчыруе плюгавасць,
Дзе чумное застолле
Успрымаюць за сталасць;

Дзе бясследна знікаюць
І, як вынік яскравы,
Пры жыцці паміраюць,
Не закончыўшы справы.

Ах, як шкода людзей,
Што жывуць у вар’ятні...
Толькі ў гэтай бядзе
Пэўна, й я не астатні.

4. **Пра дарагі Дзень Вызвалення**

Без бацькі хата рэй вядзе
І не пяе салоўка –
“Святкуе” ён: у Варкуце,
На лесанарыхтоўках...

З Крамля нясецца густы бас,
Што шлях наш будзе зорны...
І свет не з радасці пагас...
І прышласць – хмарай чорнай...

Згіноты пробліск скрабануў
Тутэйшы люд касою,
Каб людзі зведалі ману
Навейшага раскрою,

І на свае не раз кругі
Вярталі генаў памяць,
А сімвал слова *дарагі*
Хай чорнай фарбай плямяць.

Бацькоўская віна

Вінаваты за шчырую працу
На палетках дзядоўскай зямлі,
Што гарбом справаздачным намацаў,
Што сказаць для каго і калі.

Вінаваты за тое, што дыхаў
Генетычным паветрам буслоў,
Што кляймо пра заходніка ліхасць
У Маскве разумелі без слоў.

Вінаваты за тое, што верыў,
Што да Бога у Вечнасць ідзём,
І не знаў прадпісання паперы
На расправы з кулацкім жыццём.

Мова

*

У маёй Беларусі няма беларусаў
І няпраўду гавораць пра “кут”
Нават тыя, што йшлі пад прымусам
Ў беларускую школу пакут:

У здзіўленні бянтэжацца твары,
Калі чуюць “нерусскую речь”,
Быццам коннік з-за чорнае хмары
На іх галавы выцягнуў меч.

Плынь вякоў перасохла ў пустыні,
Памяць душыць жуда ланцугоў,
Нават звон ад згарэўшай Хатыні
Далятае не з матчыных слоў.

Вінаватага, пэўна, асудзяць
І навучаць людзей мазалі,
А ці ж вырастуць, вырастуць людзі?
І ці ж будзе такое калі?

*

Улюблёнасць не у роднае,
Не ў бацькоўскае, матчына.
Чалавечае, годнае –
Ці ж не чуеце? – страчана.

Для нас мова, бы мачаха,
Са здзіўленнем – не руская,
Бо абрыдла-лядачая,
Не гаворым, а лускаем.

І не нам рэха прашчураў,
І не нас памяць кліча,
І не нам мова лашчыцца
Ад Гародні да Крычава.

*

Ну, куды і навошта ты прэшся,
І няпрошана лезеш на воз,
І з сівой даўніною, нарэшце,
Навязаць асмяляешся мост.

Без цябе пра здзічэлае поле,
Пра гады гаварлівай тугі
Адшумела тубыльскае голле,
Адзвінелі людзей ланцугі.

І твой код з генетычнае вёскі
Засмактала бяспамяцтва гаць,
І у драме растаўлены коскі,
Ды і кропкі даўно ўжо стаяць.

*

Бабахаў, быццам з дубальтоўкі,
У Польскім сейме беларус,
І, аж да неба, – забастоўкі,
Каб памяняць для мовы курс!

Каўчэг разгойдвалі з Расіі
І перлі грошы на змаганне,
І драли горла фарысеі,
Што нам з сястрою лепей стане.

І стала так, як у Расеі:
І Калыма, і воз маны,
І ў Курапатах фарысеям
Ад крыўды плакалі званы...

....

Знікалі лепшыя – не з горшых...
Адукаваныя – ў расход...
І даставаў Іуда грошы
За свой загублены народ.

*

Душылі Слова ў Беларусі
I польскі енк, і рускі бот
I стаўся аістам наш бусел,
Згубіўшы спадчыннасці код.

I ножкай дрыгае, як аіст,
I ганарыцца яго клёкам,
I больш не селіцца ля стайні,
Каб ахапіць балота вокам.

I белых крыл не любяць гоні,
I чужаку не лічаць *скабы,*
I родны бусел на улонні
З пагардай ставіцца да жабы.

*

Ці сонца пагасла, ці пуні пустыя,
Ці князь не ў сваю закахаўся,
Ці грошы суседкі любіў залатыя –
Ад Мовы слядочак застаўся.

Рубельчык рашуча абшары асвоіў
I вабіць аршыннаю цнотай,
I моўную бездань тубыльца падвоіў,
I трушчыць, і трушчыць употай.

I сёння ў нас тое, што бачым і маем:
З няўдобіц калючую пожню,
Без скарбаў бацькоўскіх у цемры блукаем,
Маўкліва свідруючы поўню.

*

Хапала Табе касцёлаў,
Цяпер дабіваюць у цэрквах
Ад імя рускамоўных анёлаў
Па брацкіх навыраст мерках.

I болей не кажа пекна
На матчынай Мове Хрыстос,
Адправіўшы сябра у пекла,
Узняўся глагол ва ўвесь рост.

*

Назбіралася грахоў
Ў чортавай сявеньцы.
Нам не гіцлі псуюць кроў –
Дзеці-адшчапенцы.

Ім не трэба нашых слоў –
Вучаць мову Крышны,
Колер Слуцкіх паясоў
Ім таксама лішні.

Матчын голас у бядзе,
Кволы і нядужы,
Засыхае – не цвіце
Кветкай пышнай ружы.

*

Самы даходны
І вечны тавар,
Хоць стогне
І плача Айчына,

У люстры Крывіцкім,
Пазнаўшы у твар,
Хрыстапрадажніка –
Роднага сына.

Мовай гандлюе
Бяскосны язык
І мліва яго
У пашане –

Да ўлады прыцёрся,
Да крэсла прывык,
Балбоча штодня
На экране.

*

Праз крушню ірвецца да неба трава,
Суседзі шыбуюць – не крокам,
А родная Мова, бы тая ўдава,
Зайздросным паглядвае вокам.

І дзіўна мне слухаць малебны і плач
Паэтаў з трагічнасцю Лоркі,
Якія не бачаць свой родны калач
І лёс праклінаюць наш горкі.

І Богу свайму ты не молішся, браце.

На пачатку было Слова.
І Слова было – БЕЛАРУСЬ.
Анатоль Бутэвіч

Ускрылены Богам, надзеяй, каханнем
Чакае духоўнасць скалечаны край...
Прыслухайся, браце, як жаліцца каня,
Які ў яе плачу штодзённы адчай:

Вакол пустаслоўе, марозы і спёка,
У храмах Айчыны анёлы без крыл,
Самотны Скарына падморгвае вокам,
У Тураве стогне ад жаху Кірыл.

А ў Полацку крыж Еўфрасініі нашай
На плечы не ўскінуў свае беларус –
З вытокаў Крывіцкіх не п’е сілу нашча
І лезе ў абдымкі да грэшных спакус:

З пагардай і ганьбай да Роднага Слова,
Без веры і моцы – сляпы ад сляпых...
Загон засявае не свой адмыслова,
Бо Роднае рэжа знявечаны слых.

Жыве без заранак, валошкавых раніц,
Жыве без пушчанскіх зуброў і лясоў...
І Мовы скананне нябёсаў не раняць,
І сын адхрысціўся ад родных бацькоў.

Чужынец у Краю, чужынец у хаце,
З гаючай крыніцы не корміцца дух,
І Богу свайму ты не молішся, браце,
Ты Бога свайго зачыніў у катух.

І трэба ж такое?

На Украіне зачынілі апошнюю
рускамоўную школу.
З паведамлення Расійскага
тэлебачання ад 26.11.2007 года.

І трэба ж такому адбыцца ў суседа?
На Мове бацькоўскай гаворыць,
На Мове матулі, бабулі і дзеда
Рагоча, і вучыць, і соліць.

І генная памяць ўваскрэсла на радасць,
А мы пра яе і не чулі,
Хоць раніцай роснай выходзілі разам
На поле у зрэбнай кашулі.

Чарговае развітанне
з цыгарэтай

Праз трыццаць год, як блудны сын,
(Ні гонару, ні звання)
Рашыў адправіць на спачын
Маё к табе каханне.

Гляжу, як грэешся ля ног,
Смакуеш водар маю...
Ізноў на ростанях дарог
Мая душа блукае.

І бачу, быццам ты ў труне,
Падморгваеш мне хітра:
“Прыйдзеш, прыйдзеш ты да мяне,
Як высмакчаш паўлітра”.

Пасля трохдзённага катавання на вяселлі

У святле затуманеных вуліц
Гаманілася нешта.Аб чым?..
Белы конь, бы ў смяротнай кашулі,
У трызненні прарочыў спачын...

І шалёныя водгукі сэрца,
Як на скачках: хутчэй і хутчэй...
І агеньчык зноў бліснуў праз шкельцы,
З яшчэ паўсонных вачэй.

Боль

Лямантуе мудра
Жоўтым святлафорам
Перад тым, як пудрай
З'яднаць скроні з горам.

Пазнае прычыны –
Там, дзе й розум проціў, –
Першае маршчыны
Занядбалай плоці.

Бы прышчэпкай Божай
(З бізуном хаця),
Як ніхто, паможа
Вырасціць дзіця.

І падкажа шчыра,
Калі важыш – з гакам,
Што жывеш над вірам
Ад яды са смакам.

На кладах

1.

Сваволяць, маладзеюць
Пад дождыкам грыбным,
Пасуць жыцця надзею:
Застацца маладым.

Ні рыпу, як і – плачу,
У росквіце – дубы…
Сярод знаёмых бачу
І я свае гады.

2.

Ні ім дождж, ні ім сонейка,
Ні грыбное застолле,
І загадкі для сонніка
У андарачным прыполе.

Цішыня запаветная...
І птушыныя песні...
І наложана вета
Тут на слова ўваскрэсні.

З сёмага паверха

Неяк жудасна ,
І
не крыху,
Калі так квітнее сад—
Ці ж не чула роспач крыку,
Як ляцеў яе салдат?

Мо ніяк не змог ужыцца –
Не статутны цісную́ прас,
А мо проста: стала сніцца,
Што другі з ёй бавіць час?

А мо верыў у здані шчыра,
Што шапталі суткамі?
Паляцеў да долу гірай
І бясконца чуткамі.

На пахаванні

І разышлася,
Таму, што піў,
Пасля жыла
Не для кахання.

Хто вінаваты,
Хто загубіў
Іскру ў жанчыне,
Яе прызванне?

Можа не той,
Можа не тая?
Мо здзекі лёсу?
Чорнай маны?

І толькі вецер
Ёй пасылае
Лістом апалым
Паклон зямны.

Паталагаанатам

Самы разумны
У медыцыне:
Паставіць кропку,
Лекару – пару...

Астанкі верне
Шаноўнай гліне...
І ні падзякі,
І ні навару.

Прывітанне ад сяброўкі з касой

У дванаццаць без чвэрці
Чую стук ля акна!
Каб схавацца ад смерці,
Кажу: ў хаце няма,

Пашукай за вугламі,
 А не знойдзеш – ідзі,
Дзе прадонне з даўгамі,
Дзе гандлююць людзьмі.

Сэрца б’ецца трывожна,
Страх пятлёю душу...
А скажы, калі можна,
Ці ты маеш душу?

І яшчэ – паміж намі –
Ты вось тут выпадкова?
І убачыў з агнямі
Над сабою анёла.

Лячэнне

Сказалі сілас есці,
Вала асвоіць пашу
І ведаць справу чэсці –
Не піць за долю нашу.

А водар тых прысмакаў
Ажно да страты пульсу –
Упёр бы адным махам
І вэнджаную кульшу.

Над Нёманам Каложа
Падморгвае вачыма,
Што так рабіць нягожа,
Што грэшны я, магчыма.

З сабой вяду змаганне,
Каб дух мацней стаў сталі,
А продкам пра спатканне
Кажу, каб пачакалі.

Крамлёўская таблетка*

Не шукай яе, браце,
Быццам папараць-кветку,
Бо не знойдзеш на карце
І няма яе сведкаў.

Эліксір ад хваробы
Бог бясплатна дае
І набіў ім аскому…,
І не толькі табе.

Пашануй Яго працу
(Ён знямоглы, стары),
Яго лекі памацай
І бясплатна бяры.

* Лякарства былой
Крамлёўскай эліты.
У часы СССР – чарговая
панацэя ад хваробаў

Не хапае

Калі замала
І не хапае
Грошай ахвярных
На паратунак,

Бяды прычыну
Тады шукаем
У чорным пекле
Уласных думак:

Песні і скаргі
Чарней, чым сажа,
Дзе не хапае
Апошняй болькі,

Толькі чамусьці
Ніхто не кажа,
Што не хапае
Розуму толькі.

Салодкі грэх

Не кідаю брудных ценяў
На зямны, салодкі грэх,
Прадзіраюся праз церні,
Каб ізноў пачуць твой смех.

У здабытку каляндарным
З бездарожжа і надзей
Без цябе мой дзень – ахвярны,
Без цябе сярод людзей.

Хай гарыць агонь гуллівы
Зграбных ножак і страсцей,
І спаднічкі гаварлівай –
Летняй ночкі карацей.

Нячысты дух

І мой дух грашыць умее,
Калі выйдзе нанач з вёскі,
Дзе пад знакам Вадалея
Аб ім ходзяць пагалоскі.

Праўда ловіць за хвост байку,
Яшчэ больш— людскую споведзь.
Адзявай, браток, фуфайку
І грашы пакуль не зловяць.

Заложнік зорак

Ты помніш жыта на узгорку
І веццем высланую сцежку,
Як загадала ты на зорку
Пад таямнічую усмешку?

Я з той пары заложнік зорак,
І шчасця большага не знаю,
Калі выходжу на падворак
І тую зорачку шукаю.

Непаўторная

Ты адзіная,
Непаўторная –
З захапленнямі
Ад мяне.

Накрываю цябе я
Коўдраю
У цнатліва-самотным
Сне.

Не знайсці мне
Кветку лепшую
І пяшчотную
На зямлі...

Тэлефаксную
Шлю дэпешу я:
“Дзе сустрэнемся
І калі?”

Калі нават што
І не збудзецца –
Ты ж з Прынёмання, -
Падмані.

Хітрасць бабская
Ў нас не судзіцца
А ніколечкі,
Ані-ні.

І вір бурлівай рэчкі

Ружовым воблакам плыве
Малочны дым з балота,
І цень разлёгся на траве,
Стракаціцца – ад плота...

І свечкі стройныя бяроз,
І вір бурлівай рэчкі –
Паміж табой і мною мост,
Як Шлях на небе Млечны.

Цяпер і тут

Цяпер і тут.І так заўсёды,
І не згубіла мудрасць крэсла,
І смак спазнаўшы асалоды,
Для нас у прымаўцы ўваскрэсла.

Бо толькі раз цяпер і тут,
І не паўторыцца ніколі
І гэты дзень, і гэты кут,
Каб разам з'елі мы пуд солі.

Цяпер і тут – канва для згоды,
Каб аб'яднаць з душою цела,
Каб ты наўмысна, як заўсёды,
Ад пацалункаў толькі млела.

У стылі рэтра

Такіх не штампуюць серыйна,
Такая адзіная ў свеце:
Па небе, вяслуючы плынна,
Плыў месяц у срэбнай карэце.

Чароўная ціш наваколля
Пад колер падобны агату
Прынёманскай песняй да столі
Нясласа на хвалях у хату.

Заглядвала ў вокны рабіна,
Бярозка і куст ядлаўцовы...
Найлепшая ў свеце дзяўчына!
І дзень у жыцці – каляровы.

Ў ружовым бяссонні паветра
І смак пацалункаў спакусны...
Як казка – прагулка у рэтра, -
Салодзіць усмешкаю вусны.

Паэзія

То ямбам расквечвае стопы,
То кружыць харэем у танцы,
То дактыль падкіне у тропы,
То буру узніме у шклянцы;

То блісне агнём Праметэя,
То роснаю сцежкай пакліча,
На год, ці на два анямее
І зноў жураўлём закурлыча.

І смецце Ахматавай ўспомніць
З якога стварае шэдэўры,
Каб вершаў люстраная роўнядзь,
І кветкі падлечвалі нервы,

А мове ў Пракруставым ложы
Раскажа Парнаскія былі,
Каб людзі ад Буга да Сожа
І роднае Слова любілі.

Слова

Каб Радзімай стала Слова,
Зазірні у генны код
З беларускаю асновай
І цвярдыняй, як аплот.

А каб слова стала плоццю
Аўтара, бы фрэскаю,
Ахрысці яго ў палёце
Мудрасцю біблейскаю.

А каб людзям дайшло Слова,
Пасалі яго, паперч,
Ды глядзі, каб не замнога –
Бумерангам будзе смерч.

Закладка ў кнігу
Юркі Голуба

Юркі голуб кальцаваны
І не знікне на Парнасе
Беларускае нірваны
Ні ў прасторы, ні у часе.

Вершы

Хачу крылатых, як Пегас,
З блакітным перазвонам,
Каб у ліхі і добры час
Гудзелі, як з амбона.

Дзе б думкам вольны быў прастор,
А слову вельмі цесна,
Дзе б актуальнасці задор
І заўтра сеў у крэсла.

Хачу на мове – не чужой,
Не посных, а з прыправай,
Каб не ядналіся з іржой
Пасля хрышчэння славай.

Хачу прыгожых, як нявест,
З пяшчотнаю усмешкай,
Каб не спазналі цяжкі стрэс,
Калі ўцалеюць рэшткай.

Свой Бамонд і Парнас

Рэдакцыйнай радзе ЛіМа

Не прабіцца да Вас
Ні з цукеркай, ні з ёдам –
Свой Бамонд і Парнас,
І не з лепшым расплодам.

Няма свежай крыві...
І ніводнае пешкі:
Ўсё тузы, каралі...
З барадою усмешкі.

Патрыярхам – кілім
І свае ў ЛіМе суддзі...
Як ні глянь, як ні кінь –
Не прабіцца у людзі.

Цягне

Да вытокаў, дзе радзіўся,
Змерыў вокам вышыню,
Дзе з матуляю хрысціўся
Перад Богам ўпершыню;

Дзе бусліны клёкат звонкі
Будзіць рэхам далячынь,
Дзе над жніўнаю старонкай
Жаўрукову слухаў сінь;

Дзе трымалі кроны сосен
У далонях дух лясны,
Дзе зажураная восень
Заглядала ноччу ў сны;

Дзе гняздо бацькоўскіх продкаў
З ніў азёрных і лагчын,
Дзе тутэйшы дым салодкі
Запрашае на спачын.

Лаўлю вецер
і экстрым

Каб да скону
На нагах,
Каб не ўпасці,

Каб адчуць
Крыла узмах –
Лаўлю страсці,

Лаўлю вецер
І экстрым –
Прэч прыкметы

І дарогу
Ў святы Рым*,
Як пункт мэты.

* Павер'е ў каталікоў:
хто пабачыў Рымскага Папу,
будзе жы

Літаратурна-мастацкае выданне

Курыловіч Мечыслаў Пятровіч

Прыдарожная вярба

Вершы

Рэдактар Юрка Голуб
Камп’ютэрны дызайн і вёрстка
Таццяна Марчанка

Падпісана да друку 24.06.08
Фармат 75х90 1/32
Ум. Друк. Арк. 4,96. Ул.-выд. арк. 4,8
Наклад 100 экз. Зак.3743 “у”

Выдавец і паліграфічнае выкананне:
Гродзенскае унітарнае паліграфічнае
Прадпрыемства ”Гродзенская друкарня”

ЛІ “№ 02330/0133231 ад30.04.2004г.
ЛП № 02330/0056624 ад 27.03.2004г.

Вул. Паліграфістаў, 4, 230019 Гродна.

ISBN 978-985-6835-33-2